

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1218/07
30.08.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, против тужене Војне поште 1097 Ниш, ради поништаја решења Уп-2 бр. 3-2/07 од 08.1.2007. године, у предмету накнада трошкова, у нејавној седници већа одржаној дана 30.8.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 6910 Крушевац, инт. бр. 2-383 од 13.12.2006. године, којим је одлучено да тужиоцу престаје право на накнаду трошкова за време школовања детета на Вишој хотелијерској школи у износу од 100% нето зараде даном 30.9.2006. године.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Истиче, да решење Војне поште 6910 Крушевац, бр. 738-5 од 22.9.2004. године, о признавању права на накнаду за време школовања детета, није донето са одређеним тј. ограниченим роком важења. Сматра да је њиме признато право на накнаду за све време, за које су у складу са условима, који су одређени Правилником о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије и Црне Горе испуњени услови за остваривање права на ову накнаду, почев од 01.10.2004. године. Наводи, да је његов син све време од добијања решења редован студент, да на име школовања није примио и не прима никакву стипендију или студентски кредит и да није користио и не користи смештај у установи за смештај студената или војном хотелу, односно другом војном објекту, са којих разлога сматра да није било услова за доношење решења о укидању права на накнаду и да му оно припада и од 01.10.2006. године, до дана са којим му је престала професионална војна служба, односно 31.12.2006. године. Указује да је нетачан навод у образложењу оспореног решења, у делу у којем се, као неспорно наводи, да предметна накнада припада за школовање детета за одређену школску годину. Указује да та одредба није садржана у одредбама Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије и Црне Горе, те је није могло садржати а и не садржи је, решење о признавању права на накнаду. Поред тога, сматра да пропис донет у фебруару 2006. године, којим су брисане одредбе Правилника којима је било регулисано предметно право, није од утицаја на раније донета решења и не може бити правни основ за њихово укидање. Такође сматра да је право на накнаду за време школовања детета стечено право, признато решењем надлежног старешине и није одређено – ограничено било чиме, сем испуњењем услова за остваривање права на предметну накнаду, а што је утврђено као неоспорно и од стране другостепеног органа. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење укине.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је при разлозима изнетим у оспореном решењу и предложио да се тужба одбије.

Правилно је, по оцени Врховног суда Србије, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења правилно и потпуно утврдио чињенично стање а потом на исто правилно применио материјални пропис – одредбу члана 1. Правилника о изменама Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије и Црне Горе, који је у примени од 21.2.2006. године. Ово са разлога, што је тужиоцу предметно право признато решењем ВП 6910 Крушевац, пов. бр. 738-5 од 22.9.2004. године, и то почев од 01.10.2004. године. Такође, што предметна накнада припада за школовање детета за одређену школску годину и иста траје док су испуњени услови за њено признавање. Код оваквог стања ствари, а имајући у виду да су чланом 1. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Југославије ("Службени војни лист", бр. 16/97, 12/98... 31/2000 и 21/2003), брисане одредбе става 2. до 5. члана 37. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије и Црне Горе ("Службени војни лист", бр. 5/2006), који је ступио на снагу 21.2.2006. године и по налажењу овог суда правилна је одлука првостепеног органа када је за школску 2005/2006 годину оставио на снази решење којим је тужиоцу то право било признато, односно када је ожалбним решењем утврдио да тужиоцу то право престаје закључно са школском – текућом 2006. годином. Такође, тужени се правилно позвао у образложењу оспореног решења на акт Управе за кадрове МО и бр. 610-9 од 13.4.2006. године, којим је ова Управа дала управно објашњење о примени предметне накнаде и поступања након брисања означених ставова из члана 37., у којој је, између осталог, наведено

да се правноснажна решења донета до ступања на снагу предметних измена и допуна сматрају правно ваљаним и остварена права се морају поштовати док год је такво решење на снази, односно до краја текуће школске године. Како је наведено објашњење дато у складу са чланом 77. Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије, којим је прописано да надлежни старешина организационе јединице МО за кадар овлашћује да на захтев јединице односно установе Војске даје објашњење у вези са применом одредаба Правилника, то су по налажењу овог суда неосновани наводи тужиоца у тужби, да су нетачни наводи у образложењу оспореног решења, да предметна накнада припада за школовање детета за одређену школску годину, обзиром да та одредба није била садржана у одредбама Правилника о накнади путних и других трошкова у Војсци Србије и Црне Горе, као да ни пропис донет у фебруару 2006. године, којим су брисане одредбе Правилника којима је било регулисано предметно право, није од утицаја на раније донета решења и не може бити правни основ за његово укидање.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, па је нашао да они нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Са изнетог, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 30.8.2007. године, У. 1218/07

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК